

MASACRUL

O data cu planul de transfer al evreilor peste Bug in mainile germanilor a esuat, Antonescu a trebuit sa hotarasca soarta celor mai mult de 70 000 de supravietuitori evrei, unii erau bolnavi de tifos.

Decizia de a-i extermina pe evrei si de a le incinera cadavrele nu poate fi luata fara aprobarea inspectorului-sef dr.Mihai Negulescu. In acest moment nici chiar nazistii nu incinerau cadavrele evreilor, ei adoptau aceasta metoda la mijlocul lui 1943. Pe 29 si 30 septembrie in Babi Yar au fost omorati 33 771 de evrei.

Armata si guvernul de la Bucuresti au spus clar ca voiau ca raspandirea epidemiei sa fie prevenita, numarul persoanelor infectate cu tifos ajunsese la 3 000, acest numar nu includea evreii, ei nu erau considerati persoane. Epidemia s-a raspandit ca urmare a conditiilor in care s-a facut deportarea, mizeria in care erau tinuti si lipsa apei de baut.

Ordinul de a impusca evreii din Bogdanocva i-a fost trimis lui Isopescu de un trimis special autorizat sa indeplineasca misiuni secrete. Locul ales pentru executia in masa era la 2-3 km de Bogdanocva in mai multe rape sau in albiile de rau secate care duceau la Bug.

Prizonierii evrei erau tinuti in 4 grajduri, acestea fiind incendiate si asa cum afirma acuzatiile in grajduri se aflau 5 000 de persoane.

Omorarea a avut loc in timpul acestor momente, disperarea pusese stapanire pe toti cei 46 000 de prizonieri. Strigatele de groaza inca puteau fi auzite dinspre grajdurile care ardeau si se prabusisera peste cadavre. Cand au ajuns in padure, mai intai au fost jefuiti si dezbracati si astef complet goi li s-a ordonat sa inghungeze la margina rapei si acolo au impuscat grupuri de 300-400 de oameni cu cartuse explozive. Dintii le erau extrasi prin lovituri cu patul pustilor, sau cu clesti „daca erau din aur”. De acolo au fost dusi in fuga, la rapa, goi sau aproape goi, unde, de la o inaltime de 30 metri au fost impuscati cu revolvere si cu pusti sovietice.

In a doua zi a masacrului, duminica 22 decembrie 1941, Meir Feingold, sotia si soacra sa au fost impinsi intr-unul dintre grupurile duse spre locul de executie si spre groapa.

Pe 24 decembrie „munca” a fost oprita mai devreme si majoritatea politistilor s-au dus acasa, deoarece era Ajunul Craciunului, cu toate ca un numar considerabil de evrei, aproximativ 30 000, au fost impuscati in timpul acestor zile. Omorurile au inceput din nou pe 28 decembrie cand politisti sau intors la munca, si au continuat pana pe 30 decembrie 1941. Isopescu nu vroia sa dea foc cotetelor de porci care fusesera contaminate cu tifos, el planuia sa puna din nou pe picioare sovhozurile si sa foloseasca aceste cotete pentru destinatia lor initiala :crestera porcilor. Si intr-adevar, cand a venit timpul, a anuntat guvernamentul ca in Bogdanovca a inceput din nou lucrul si chiar a cerut sa nu fie trimisi evreii. Tuturor lucratorilor evrei li s-a ordonat sa poarte stele galbene „ pe piept sau pe spate astfel incat cei ce supravegheau lucrul sa stie ca suntem noi”. Conform cu marturiile lui Meir Feingold, erau intre 300-360 de evrei din care au ramas 110 barbati si 53 de femei, ceilalti, aproximativ 160 au fost dusi la groapa „Deja oprisera executiile, iau impuscat.... noi ne-am intors la munca”. Munca era simpla, sa adunam si sa ardem cadavrele care erau in rapa.

Al doile lagar, aflat intr-o sinagoga, a fost facut pentru evreii care se pare ca i-au platit pe soldati pentru aces „act de bunavointa”. Al treile „lagar” era o unitate de munca formata din evreii alesi la intamplare care erau capabili sa munceasca , fara sa fie „specialisti”. Patru evrei au fost alesi de catre politia ucraineana sa serveasca

drept „conducatorii de munca” sau brigadierii, asa cum erau numiti fiecare cu ara sa de responsabilitate.

Pe 13 ianuarie 1942 un intreg convoi de evrei din sudul Basarabiei a fost exterminat de jandarmii romani, uni dintre acestia au venit in Danemarca din oraselul Leova de pe Prut, deoarece erau considerati a fi infectati cu tifos. Omorare evreilor de catre jandarmi postati in zona a fost un fenomen scandalos, acesti jandarmi erau putini ca numar si imprastiati pe o arie larga intre satele multe si pe drumuri. Putinii jandarmi din zona aveau multe responsabilitati si criza de forta de munca a facut imposibila crearea unui detasament de executie permanent care sa-si ocupe timpul doar cu uciderea evreilor.

Jandarmii trebuiau sa se asigure ca ucrainenii lucrau campurile sa apere proprietatea colhozurilor si sovhozurilor, si sa asigure rezerva de produse agricole pentru Romania. Evreii erau o povoara de care trebuiau sa scape, conform ordinelor, unele verbale si mana de lucru locala-politisti ucrainieni-erai repartizati pentru aceasta sarcina la fel cum taranii erau repartizati sa munceasca la camp. Pana la inceputul lui mai jandarmii au continuat sa aduca convoaie de evrei din sudul Transnistriei si ca toate aceste convoaie erau indreptate spre raionul Domanevca.

Arderea cadavrelor din Domanevca a fost mult mai dificila si mai complexa decat operatiunea din Bogdanoca, din cauza timpului scurs de la ucideri.

Celor aproximativ 200 de specialisti supravietuitori, in majoritatea femei li s-a ordonat sa stea departe de orasel : „aveau o infatisare atat de groaznica..... incat in ziua cand se astepta vizita guvernatorului tuturor evreilor li s-a ordonat sa paraseasca targul, sa plece la o distanta de 5-6 km si sa nu se intoarca decat seara”.